

Η Σιμόνη δεν μπορούσε να κλείση μάτι εκείνη τη νύχτα.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙ ΣΩΡΕΛ

ΗΤΑΝ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ...

Η Σιμόνη δεν μπορούσε να κλείση μάτι εκείνη τη νύχτα. Η ανησυχία της μεγάλωνε όσα με την ώρα, για να μεταβληθή τέλος σε πραγματική αγωνία. Τι να έκανε ταξη εκείνη την ώρα ο Ζάζ; Ποιά να βρισκόταν; Αυτό το άσχημο βασάνισε τη Σιμόνη από τις έντεκα το βράδυ.

Το περασμένο, ο σύζυγός της ο Ζάζ Ντινάλ, της είχε πη πριν φανεί: "Τώρα ν' άρχισω να γράφω... Πρέπει να πάω να δω κάποιον πελάτη μου στο Κορνιλιό. Σου το λέω για να μην ανησυχήσεις άδικα."

Ο Ζάζ ήταν αντιπρόεδρος στο Παρίσι ενός έργοστασίου ύφανσών των τριών Ρουαί. Η δουλειά του πήγαινε πολύ καλά χωρίς στην μεγάλη του ικανότητα και την αυτοπεποίθησή του.

Μ' όμοια πράγματα κι' αν καταπιανόταν, ήξερε πάντοτε να τα βγάλει πέρα, φροντίζοντας σε δύσκολη θέση και αυτός ακόμη τους φίλους, οι οποίοι δεν ήξεραν τι ν' απαιτήσουν από επιχειρηματίά του.

Χάρη σ' αυτή την αυτοπεποίθησή, που άρχισε συχνά να όμοια της ανείσεως, ο Ζάζ κατορθώνει να πάει γυναίκα τη Σιμόνη.

Η Σιμόνη ήμνε από πολλά χρόνια στο Παρίσι, μα κατά βάθος εξακολουθούσε να είναι μια έπιστολή, γεμάτη όντρια και απειλές, έτοιμη να ενδοσιασθή με την παραμυθική άσχημή. Οι γονείς της, άνθρωποι θετικοί και μουσικόνιοι, δεν άρχισαν να καταλάβουν πόσο έπιόλοιας ήταν ο Ζάζ Ντινάλ.

Μή σου κάνουν έντελμοι τα λόγια του; είχαν πη στην κορη τους. Ο Ζάζ είχε παραλείψει με βεβαιότητα, κι' αυτό λάτρεε στα πάντα σου. Στην πραγματικότητα όμως δεν έβλεπε τίποτα. Δεν είναι ο άντρας που σου χρειάζεται...

Μα η Σιμόνη δεν άκουσε τις συμβουλές τους. Υπονοημένη από τη μαγνητική έπιβολή που είχε εξασηήσει απάνω της ο Ζάζ, με τα λόγια του και με τους τρόπους του, τον παντρεύτηκε, σίγουρη ότι έπαυσε ένα σπάνιο άντρα, έναν άνωτερο άνθρωπο.

Οι γάμοι είχαν γίνει πριν από ένα χρόνο. Έφτασε όμως ένας χρόνος για να μπορέσει να καταλάβη η Σιμόνη ποιος ήταν ο άντρας της, για να τον έκριμήσει με την πραγματική του αξία. Αναγκάσθηκε να δολοφονήσει κι' η ίδια στον ένοπλο της πώς ο Ζάζ ήταν έλαφρός κι' έπιόλοιας. Αλλά όμως η ανακάλυψη δεν μετράει την άγνότητά της έννοιας κι' αυτής. Αν ο Ζάζ δεν ήταν ο άνωτερος διανοητικός τύπος, όπως τον είχε φαντασθή, εξακολουθούσε ώστόσο να παραμένει για τη Σιμόνη ο τρυφερός, φιλογενός και, που παντός, πιστός σύζυγος.

Ναι, η Σιμόνη είχε άπολυτη έμπιστοσύνη στον άνδρα της. Ήξερε πως ήταν άνακνος να την άπατήσει. Ο Ζάζ μπορούσε να γυρίσει σπίτι του άσχημα — άπασχολημένος, όπως έλεγε, για διάφορες δουλειές. Η Σιμόνη τον ξανάβλεπε ήσυχη κι' εδνεχισμένη. Δεν περνούσε η παραμυθική έπίνοια από το νου της. Ούτε καν σκέφτηκε ποτέ πως ήταν δυνατό να της ληψέψιμα, πως ήταν δυνατό να την άπατήσει...

Ο Ζάζ, λοιπόν, άρχισε συχνά να γυρίσει τη νύχτα στο σπίτι του. Ποτέ όμως ως τότε δεν ήμνε πέρα από τις έντεκα το βράδυ... Τι του είχε συμβη τάξη εκείνο το βράδυ...

Η Σιμόνη άναψε τη μωρή λάμπα που ήταν τοποθετημένη στο τραπέζι, δίπλα στο κρεβάτι, και κίτταξε το ρολογιό.

— Άκούση μετά τη μεσάνυχτα! φώναξε τρωμαγμένη. Φέρε μου! πέρας, λοιπόν, τόσο πολύ η ώρα χωρίς να το καταλάβω... Κάτι κακό θα συνέβη έξαιτως στον Ζάζ.

Η πρώτη σκέψη που ήμνε τότε η νεαρή γυναίκα ήταν ότι στον άντρα της θα συνέβη κακή αυτονημιτιστή δυστύχημα. Πράγματι, ο Ζάζ είχε πάει το πρωτό άμάξι του για να πάει στο Κορνιλιό. Άποσο, ήξερε να οδηγεί καλά... Μήπως το έπετάσαν κακοίσοι; Ο σύζυγός της είχε πάει μαζί του καίσοι πεντακόσια φράγκα... Ίσως, λοιπόν, να έπασε θύνα ληστών, οι όποιοι, άκού τον έβλεφαν, τον σκοτώσαν και τον πέταξαν σε μια χωμάδα...

Η Σιμόνη, τρελλή από σγνια, καταλαβανοντας ότι δεν θα μπορούσε να πάρει την έπιόλοτη νύχτα μόνη στο σπίτι, ντόθηκε βιαστικά κι' έτρεξε στο αστυνομικό τμήμα της ανεισεως. Άπό εκεί όμως δεν μπορούσε να της δώσουν καμιά πληροφορία...

Η νεαρή γυναίκα αναγκάσθηκε να έπιστοψη σπίτι της, με την καρδιά σπαραγμένη από φόβο και άγνια. Και πέρας όλη τη νύχτα της άσχημη, ντυμένη, καθίζοντας, μέσα στην κρεβατοκάμαρά της.

Το πρωτό πήγε ένα έπιστολήτριο από το νοσοκομείο Ρουαί, με το όλοιο την πληροφορία με λίγα τετρα λόγια ότι μετεφέρθη εκεί, τραυματισμένος, ο σύζυγός της.

Η Σιμόνη έτρεξε άμεσα στο νοσοκομείο. Ο νανομιστής όμως δεν της έστρέψε να δη τον άντρα της.

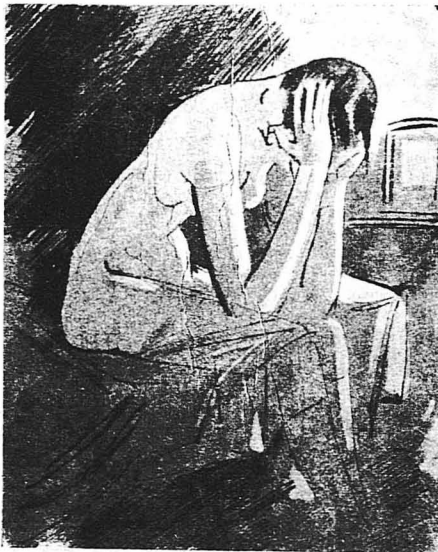
— Η έπιστολή έπιόλοιας μονάχα με τα μεσημβρία, από τη μια ως τις δύο! της είχε ο θνητός. Άποση πολύ, μα δεν μπορεί να σου κάνει τίποτα...

Πώς θα περνούσε η Σιμόνη την ώρα της ως τότε;

Άρχισε να περιφέρεται στους δρόμους, κοντά στο νοσοκομείο. Περπατούσε μηχανικά, χωρίς να βλέπει τίποτα τρυφού της. Ένοιωθε ένα άνεύφορο κενό στην ψυχή της. Τα μάτια της είχαν στεγνώσει από δάκρυα και γυάλιζαν με πρεσβυχή λάμψη, κίτρινα και άγρευμένα. Πολλοί διαβάτες γρονούσαν το κεφάλι τους και παρακούονόσαν με το βλέμμα την καλοντυμένη αυτή γυναίκα που περπατούσε σαν μεθυσμένη.

Θα ήταν η ώρα έντεκα, όταν η Σιμόνη μπηκε σ' ένα μεγάλο ρεστοράν της λεοφόρου Σαιν-Μαντέ, καταλαβανοντας ότι δεν μπορούσε να σταθή στα πόδια της. Πα ήγγειλε κάτι κι' έφαγε άνορηχα. Η ήσυχια που έπαυόσανε στο ρεστοράν, το ζήτημο εκείνη την ώρα, έφερε κάποια τάξη στις θολές και μερδεμένες σκέψεις της.

Καί τότε, έγεννήθηκε στο μυαλό της μια άποια: Γιατί ο Ζάζ, ο όποιος άσφαλώς θα πληρώθηκε κοντά στο Κορνιλιό ή στο Νείγν, μετεφέρθη σ' ένα νοσοκομείο που βρισκότανε πενήντα περίπου χιλιόμετρα

Η Σιμόνη δεν μπορούσε να κλείση μάτι...

μαζινά άά' εκεί, προς την άντιθέτη διεύθυνση; Μόλιος δέν έβλεπον νοσοκομεία κοντά στο μέρος όπου θα συνέβη το αυτοκινητιστικό δυστύχημα ;...

Τή στιγμή εκείνη ένας έφημεριδοπόλης περνούσε άά' έξω. Ή Σ. μόνη είχε το γκαρσονιέρ να της πάει με έφημερίδα. Είχε το πρώτο σήμα ότι θα μάθαινε έπιτέλους την αλήθεια. Παράφορη, μέλις άνοιξε το φάκιο, τα βλέμματα της έπεσαν στην παρακάτω είδηση, στη τίτλη των «Γεγονότων της Ήμερας» :

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

«Χθές, περί ώραν 11ην νυκτερινήν, εις την είσοδον του δάσους Βενού, αυτοκίνητον οδηγούμενον υπό του κ. Ζάκ Ντουαίν, συνεκρούθη μ' ένα τροχοδρομικόν όχημα της γραμμής Ζουανβίλ. Το δυστύχημα έλαβε χώραν έξ ύψαι- τήτους του κ. Ντουαίν, ο οποίος διετέλει έν έλαφρά μέθη. Ο κ. Ντουαίν έτραυματίσθη μέλλον σοβαρός εις την άριστεράν πλευράν. Ή εις Φάνυ Ντορ- λυ, ή γυναική πρωτογωνίστρια του «Φοκί Μπερζέρ», ή οποία έκάρητο πλήρως υπό κ. Ντουαίν, ύπισθη άπλόξ έλαφρούς μολωτισμούς. * * *

Ένας άσθμα άπολαρόνισος, άνδρας κα πιζοός άπογοητεώσεως πλημύρισε τότε την καρδιά της νεαρής γυναίκας. «Όσοι ο Ζάκ δέν ήταν μόνον έλαφρός κα έπιπόλαος, αλλά κα φρενής κα άσυνείδη- τος, είναιος κα νουσην ένα σταθερό άσθμα; Τώρα καταλάβαινε ή Σιώνη καυ περνούσε τις ώρες του ο Ζάκ όταν της έλεγε ότι ήταν ύπερβολικώς κα μένη συχνά άσγά το άραδν έξω για να συνεννοηθή με ώρισμένους πελάτες του, τώρα καταλάβαινε γιατί είχε τόσο μεγάλη άπομια Ξεδοί... Τόν νόμιζε άνώτερο κα καλύτερο από τους άλλους άντρες. Μά τώρα έβλεπε πώς ήταν ένας δυστυχισμένος άνδρω- πος χωρίς θέληση, σβλάθος των έπιθυμιών του — ένας άντρωος, με δύο λόγια...»

...Στη μεν άρριβός, ή Σιώνη άρισκότανε στο προσκήϊαλο του άντρώος της. «Ο Ζάκ ήταν κάτο- γχος. Θα ποκοδα ποτέ... Μάρις είδες την γυναίκα του προσάθησε να γυναικίλλει κα άρχισε να της έει με δύνατη φωνή :

— Ένώ έβγαίνα από το Κορυμβόσι, το αυτο- κίνητό μου έτρεσε πάνω...»

Μά ή Σιώνη δέν τόν άησε να συνεχίση. «Ε- βγάλε, με άπόστην γλυσή, την έφημερίδα από το τσαντάκι της, την ξεδίπλωσε κα' έδειξε τού Ζάκ, με το δάκτυλό, την είδηση του αυτοκινητιστικού δυστυ- χηματος. Συγχρόνως τόν ζήτηζε με πόνο, με είση- νεια — κα με κάποια περιφρόνησι...»

— Τα ξεφοξε, λοιπόν, όλα ; φημίνας ο Ζάκ.

Ή Σιώνη κινήσε κατατατικά το κεφάλι της. «Ο Ζάκ έχασε εύσως το ήρθό του, έχασε άιασώς την αυτοεπι- θησι του, την έπιστοσύνη καυ είχε στον έαυτό του. Καί, συγχρόνως, κατάλαβε ότι έχασε κα το παλιό του γόητρο. Άλφρογρητική κατάπτοι- σή χωροαίτησε στα νοσηρασίνα χαλατηριστικά του προσώπου του. Κ' έφριξε στη γυναίκα του ένα βλέμμα ταπεινό σβλιέτο καυ γόβατα μη το δείκονε...»

Ή ταπεινός αυτή άναστάτωσε τη Σιώνη. Άπείραντη σελήνια την κινήσε για τόν δυστυχισμένο τόν Ζάκ. Συλλογίσθηκε ότι τόν άντρα αυτόν τόν είχε κάποτε λατρεύσει σάν Θεό, ότι δέν της είχε γίνει όλόκληρα έξως. Καί ή Σιώνη — ή έπίστα έγινε ώρηνη γυναίκα με- σα σε λίγες ώρες, άφού είδε να ξεφυλλίζοντα τα όνειρά της — κα- τάλαβε ότι από εκείνη τη στιγμή άρχισε γι' αυτήν ένας μαρτυρικός δράσιος. «Έπρεξε στο μέλλον γ' άγωνισθή για να κρατήσει τόν άντρα της, για να προσάθηση κα το ξεφυλλίσση τις κακίς του συνήθειες. «Ω! έξερσε προσαταβολικά ότι την προσάθησε αυτή θα την πλήρωσε με πολλά δάκρυα, με πολλά καρδιοχτίνα... Αυτό όμως ήταν το κα- θήκον της...»

Καί ή νεαρή γυναίκα έσπινε καυ γέλιο τόν άντρα της στο μέτω- πο — σάν μητέρα το άφοροστο παιδί της...»

ΛΟΥΙΣ ΣΩΡΕΛ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Σ' ένα άνδρα είναι τόσο δεισζολο κα τη καλή για μια γυναίκα πού- χει παράνομα μαζί της, όσο κα να πη κακό για μια πού το έχει ύπερβολικά.

Μιά καρδιά γεμάτη άσθμα πού ξεφυλλίζει, θέλει να ξεφυθή. Άπό την άνάγκη μιός έρωτικης γεννίται σέντονα ή άνάγκη ενός φίλου.

Ρουσσώ

Ή φίλα δού πού άγαπιόντοισαν πρώτα, είναι γηρασμένος έρωτας.

Ο έ γ γ ω

Δέν έπάχει, κανείς τόσο κακός πού να μην τόν μεταβάλλ σε Θεό ο έρωτας με την άρετή του.

Πλάτων

Καμιά άνδρωτικη έπαξει δέν μπορεί να προσάξει τόν έρωτα. Κα- νείς δέν είναι ένοχος γιατί έρωτικώς ή γιατί παύει ν' αγαπά.

Γεοργία Σάνδη

Μεταξύ των έρωτικων περιστασίων είναι καυό κα λόγο ξε- νου, γιατί ο έρωτας είναι έρωστικα πού άποβάλλονται τούς ξεξινους κα ξενάει τούς βλάτες.

Ή μεγάλη τέρση για έναν άνδρα που προσάθηται τόν διάδογό τόν στον έρωτα είναι να τού παραγορήση μιαν ώρα γρηγορότερα την δου του. Έτσι είναι σίγουρος πως μια ώρα θα πληρωθή από την εδ- γνωσίαν ή την άπογοήτη της φίλης του.

Να είδες έρωστικη έστιχισμένης, αλλά νάστε σβασμό. Να τα πείναι όλα από τόν έρωτα, αλλά κα το ζητάτε καθήκοντα. Καί τις παρανομήσεις παρανομήσεις, κα ή τις παύετε για δικαιοσύνη, αλλά για χάρες. Νάστε πάντα στ' υδ σας πόξ, άσβια κα στο γάμο, ή άπόλασις δέν είναι νόμιμη, παρά μόνο αν τι συνωδύη κα ή έπιθυμία.

Ρουσσώ

«Όσο ποιητά περιγράφουν τόν έρωτα, τόν πα- ροισάσαν σάν παιδί, για να δείξουν ότι δέν έχει γρησι, τού δείσανε τα μάτια ν' ένα μαντήλι για να δείξουν πως δέν βλέπει τίποτα, τού έβαλαν όβλο στα γόδια για να σβυθώσουν ν' αυτά τις πληγές καυ άνοιξη στις άνδρωτικες καρδιές, κα το δού- σανε να κρατή μεν λατάδα για να δείξουν τη φωτία πού άνάβει καμιά φως, κα' από την όποιαν προβάλλονται σβια, πόλας, έπαρχίες κα κατή ό- λώκληρα άσβια ;»

Ανις ντε Σιντερό

Ή άπαισία είναι φημητη στον άνδρωτα. «Όσο μπορεί κανείς ν' άπο- κρύη τις άφοροστικες, άλλο τόσο μπορεί να μείνη σταθερός κα στον έρωτά του. Ή άπαισία δέν άρχει από την έγκατάλειψη παρά... με- ρίος μής μόνο !»

Σαμφόρ

Στόν έρωτα, ή γυναίκες παύουν μεγάλη φόρα... όταν προσκοδν μόνες τούς. Έάν όμως θέλησι κανένας να τούς δόση μια όδηση, τότε από πνεύμα ενταλαρίας, κούβουν τη φόρα τούς κα... άρχίζον να ύπεροκοδν.

Σάουλ ντε Μπερνάρ

Στόν έρωτα, τα μάτια μιούν στον ένωτό.

Άλλ' όνοσος Κάρ

Ο έρωας μιούει κα την τίχη : Δέν τού άρρσει να τόν κινήκοδν. Έπισκόπεται, συνήθως, αττός πού κωμούντα. Γι' αυτό τα περι- σότερα φίλά τούς ή νεαρές τόν παρανοδν το δίκον σε κλειστά μάτια.

Θεόφιλος Γκωτιέ

Το να ύποδοξη να συγκρατήση κανένας τόν έρωτα μετά τόν γάμο, είναι άλόκληρη έπιστήμη.

Κροία Σάουλ Ρεμπό

Ή τίχη έρασμώζει πάντα την άποξη στους έρωτικωνους. «Όλος σε όλα, έτσι κα στον έρωτα οι δειλοί μόνο άποτύχουν.»

Μολιέρος

Ή γυναίκα τούσε περισσότερο άπειτη να την σέβοντα, όσο διαλύ- τερο είναι άξια σβασμό.

Ο Θεός είναι τις γυναίκες τόν άρριτιζών χωρδν ξανδές, άλλων- τας να παραγορήση τούς κατίζους τών τόπων έξενικον, γιατί τούς έ- στέρησε τόν ήλιο.

«Όταν μια γυναίκα είναι έστιχισμένη, όλη ή οικογένειά της εδύοξει. Ή γυναίκα είναι ή ψυχή της άνδρωποήτης.»

«Άλλομωνο σ' όποιον περιφρονίσι τα δάκρυα μιός γυναίκας; Ο Θεός θα περιφρονίση τις προσήξές του !»

Ή γυναίκες άξια- ναν καλύτερα αν έδι- δάσκοντο από τούς τυγλούς, οι όποιοι δέν κάνουν ούτ' ένα όημα αν δέν δεκωποδν για την σερειότητα τού εδάφους πού θα πα- τίθουν.

ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΠΑΝΘΡΩΠΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Άπασία κα άναρριμιστικά ήταν κατάν την άρχαιότητα τα έθιμα πολλών άρριων φιλών της Άφρικής, οι όποιοι έρωσαν τούς νεκρούς τόν.

Οι Παδαίγοι, λαός Ίνδικός, όταν πέθανε κανείς άρχηγός τούς, ε- σκότωναν όσους άφοροστικους ύπερχαν στη φηνή τούς κα τούς έθαβαν μαζί με τόν άρχηγό, για να τού χρησιμεύουν ως... σωματοφύλακα στον άλλον κόσμο.

Ο Ήρόδοτος επίσης άναφέρει ότι οι Κορηστοναίοι Σκόδες συνήθι- ζαν να κούβουν, μαζί με το σωμα του πεθαμένου βασιλέως τόν, κα τα άλλα του, κα τα σκελίά του κα την πού άγαπημένη σβιγύ του. Το καταλήκτικότερο όμως είναι ότι οι σβύγοι του πεθαμέ- νου βασιλέως φιλο- νεικούσαν κα υαί- λιοτραβιδόντοσαν διε- κδικώντας μέχρη... θανάτου την πη- αυτή :

